

Och Hotell Adriatic var också nedlagt...

Det är faktiskt nästan trettio år sedan jag var här senast. Växjö av år 1978 var ingen rolig historia. Jag var inspärrad på jobb en hel vår och försommar när vi byggde biografen Camera i gamla Folkets Hus. Växjö andades svensk småstad, av den typ som Jolo beskrev så bra: Ett par tre biografer, som inte sett målarfärg sedan tidigt 40-tal, talrika bönehus, en utskänkingspolitik som begränsade sig till Stadshotellets matsal under kvällstid och glest med nattgäster på hotellen. Någon korvkiosk eller två – och ett för övrigt öde centrum, om man bortser från den lilla skock som lämnade biografen efter föreställningarna och ängsligt begav sig hemåt.

Göteborgsdelegationen lämnar tryggheten och beger sig österut...

Hotellgästerna var för övrigt mestadels utsjaskade handelsresande, som kom infräsandes på tidig kväll till sin övernattningsort, för en stunds vila och lite kemisk bedövning med hjälp av billig medhavd whisky framför TV:n i det gemensamma sällskapsrummet. Det var en deppig miljö att vara tjugofyra år och inspärrad i, trots uppdraget som resande i biografteknik och nyinstallation.

Jag och de mina, alla från Svensk Filmindustri, Tekniska avdelningen, byggde alltså biografen Camera 1-2, ett under av modern teknik, avancerad design och arkitektur, med guldflake i trappan, handikapphiss och ett jävla arkitektupåfund som kallades "Crossvision": en film – två dukar i samma salong och en publik som satt mittemot varandra. Fråga mig inte varför det skulle vara kul? Mig

veterligen byggdes det bara en sådan biograf och det gjorde i alla fall Camera i Växjö till en världsunik upplevelse. Positiv eller negativ kan vara osagt, men stora salongen var vi i alla fall nöjda med. Den höll verkligen storstadsstandard.

Vi bodde på hotell Adriatic. Det fanns sannolikt sämre hotell. En vänlig jugoslav och hans familj (det var före katastrofen på Balkan och folk därifrån var jugoslaver) var värdar på ett inte alldeles ofräscht hotell, vars enda egentliga nackdel, när man vant sig vid doften från heltäckningsmattan var, att brandskåpet och cigarettautomaten stod bredvid varandra i den lilla lobbyn. Sånär i backspegeln kan jag nästan gå på att brandlarmet gick varenda natt, när en eller annan av stress och whisky förvirrad handelsresande försökte köpa Prince eller John Silver genom att stoppa mynt i brandskåpet och trycka på knappen.

Nåväl – bygget avslutades med lyckad premiär på "Picassos Äventyr" och "Annie Hall" och en i branschen historisk premiärfest och jag fick åka hem till SF Bio i Göteborg igen, lovande mig själv att aldrig mer sätta min fot i Växjö eller någon annan svensk småstad. Ett ohållbart löfte i och för sig – eftersom både Skara, Skövde, Falköping, Uddevalla, Trollhättan och ett pärlband av andra orter låg i mitt distrikt, men vafa... är man ung, odödlig och urban besserwisser så är man. Och sällsynt är den ungdom som uppskattar småstadens charm.

När det gäller just Växjö skulle det i alla fall som sagt nästan ta trettio år och hade jag inte lärt känna vår ädle RA Bosse Småland och hans Mia, hade det kanske aldrig blivit av. När kallelsen till Höstmiddag i Växjö kom,

Bakom varje framgångsrik RA står en förvånad kvinna. I det här fallet Maria och som alla kvinnor kan hon "multitaska". Parallellt med VRS-invasionen firades dotterns 18 års dag med ett större kalas. Kolla in glamour-looken!

hörsammade jag denna – man är ju lydig. Min ängslan över glesbygd och avfolkning och min kunskap om Karl-Oskars och Kristinas flykt från svält, åsiktsförtryck och luthersk ortodoxi för ynka 150 år sedan, fick alltså stå åt sidan till förmån för hägrande kamratträff, pilsner och den gemensamma krisbearbetning vi alla i Vulcan Riders så väl behöver i lövfällningens och minusgradernas bistra tid.

Det visade sig att Roger och Karin från min hemmaregion hyste samma modiga planer och eftersom man numera (efter Dackefejdens billäggande) varken behöver pass eller visum, satte vi kosan mot Växjö sistlidna lördag.

Väl framme visade sig naturligtvis de flesta farhågor med den karga och svältande staden vara fullkomligt ogrundade. Upp till Bosse och Mia och rakt in i en serie kära famnar från många olika ställen i VRS-land; Trelleborg, Hultsfred, Ödeshög, Helsingborg, Växjö... och jag vet inte vad. Eftermiddagen klingade ut i just den typ av perfekt förfest som brukar känneteckna en påföljande lyckad afton. Det provades whisky, skvallrades, dracks pilsner och testades och lektes med ett flertal av de små elektroniska artefakter, som Bosse älskar så mycket. Det hade, kort sagt, inte alls spelat någon roll om vi fastnat hemma hos Bosse och Mia. Fast nu var det ju förbeställt, så vid halvsjutiden reste sig sällskapet på relativt stadiga ben och begav sig på promenad mot centrum med Bosse i spetsen.

Det finns väl inte mycket som är bättre än att sitta med goda kamrater och tjöta och att veta att själva huvudfesten inte ens börjat, eller hur?

Att återse downtown Växjö var en chock. Det var ju precis som hemma! Redlösa tonåringar stod i glada hoppar och roade sig på egen hand med att kasta öflaskor och lösa relationskonflikter, medan centrum lystes upp av ljusen från talrika pubar och näringsställen, redan fulla av sammanbitna studenter från universitetet, som visste att de hade en kväll av hårt arbete med öglasen framför sig. De mönstrade oss slött och avfärdade oss omedelbart som tänkbara hemsläp, varefter de återgick till sitt målinriktade drickande.

Där Camera legat var naturligtvis ett svart hål dedicerat åt någon dagtidsverksamhet. Det är ju numera så på alla de platser som jag varit och skruvat med. Det kallas på normalsvenska för strukturrationalisering och drabbar de varor och tjänster som kundkretsen förlorat intresse för. Då koncentreras det, sammanslås, höjs protektionistiska röster, läggs ner och grejas i fåfång förhoppning om räddning. Oftast går det illa likt förbaskat och så försvinner det helt för att ersättas med något annat. Synd kan jag tycka – fast det tycker nog inte kidsen, som alltså borde ha gått på bio istället för att dricka pilsner ute i höstkylan.

Mojito – överskattat om du frågar mig, men ohyggligt krångligt att blanda!

Inne i pubvärmen på Harrys var det desto bättre. Umgänget fortsatte över tallrikar och glas, medan stressade servitriser gick i linjetrafik mellan utskänkingen och våra bord. Aderton glada var vi, som åt lufttorkad skinka, god köttbit med gräddig gratäng och en suverän, om än lite för välfrusen parfait. Monika som naturligtvis inte kunde nöja sig med pilsner som vi andra, blev inspirerad av Jensas bjuddrink med banansmak och kontrade med Mojitos. Detta är en mycket komplicerad drink, som innehåller grönsaker och har en beredningtid

som nära nog orsakade eldsvårigheter i utskänkingsflödet hos bartendrarna, eftersom en av dem var tvungen att ägna minst tio minuter åt Monikas beställning, vilket i sin tur orsakade en viss bestörtning hos den övriga kundkretsen i baren. Nåja – lite cocktails i all ära, en Black Russian eller två, sedan är man likväl tillbaka i pilsnern. Varför ändra på något så invariant? Man är väl man – man är väl medelålders – man är skeptisk till glas med paraplyer, sugrör och frukt.

Ja – sedan händer det som ovillkorligen händer. Ålder och klocka tar ut sin rätt och det är dags att bryta bordet. En kort inspektion av intilliggande Bishop's Arms bet aldrig riktigt och sällskapet beslöt att anträda vandringen tillbaka åt bossehållet för att nussa kudden.

Vi vinkade farväl åt i bygden boende och till dem som skulle sova på hotell och promenerade bortöver sta'n. Där passerade jag en annan känd fastighet och konstaterade att också hotell Adriatic fallit offer för den nya tiden. Där låg nu ett betydligt elegantare, postmodernt etablisseman och alldeles säkert kostade det mycket mer att sova där – fast å andra sidan kanske inte brandlarmet gick varje natt? Jag undrade för mig själv om det fortfarande finns handelsresande av den gamla stammen kvar. Vad göra åt tiden? Tja! Jag ryckte på axlarna och konstaterade, att det inte var bättre förr – i alla fall inte i Växjö. Sedan struttade jag ikapp de andra och innan jag dök in i min och Monikas gästlägenhet, hann vi både natta Bosses moppe och inspektera Skippers magnifika husbil. Vissa tar med sig hotellet dit de åker. Ingen dum idé!

Natten förlöt lugnt. Visserligen förbannade jag att jag druckit ale istället för pilsner och visst var det lite problem med att kravla sig i och ur bäddsoffan utan att väcka Monika, men på det hela taget inträffade inget dramatiskt ☺.

I arla ottan – redan vid kvart i elva, inträffade vi alltså på VRS' smålandskontor – alltså hemma hos Bosse och Mia, för en överdådig frukost, som jag skam till sägandes inte kunde göra riktigt full rättvisa.

Lite mer tjöt – och sedan vet ni hur det är: Man vill inte åka hem egentligen, fast man måste. Det är tung söndag med det otäckta jobbet vinkande välkommet vid horisonten. Plikten kallar! Roger stuvade vänligt men bestämt in sin spaka flock i bilen och körde hem oss med yrkeschaufförens hela precision. Tack för det! Och tack alla sköna VRS:are som jag har förmånen att få kalla mina vänner – och allra största jättetacket till Mia och Bosse, som inte bara ordnat en kanonhelg, utan också lät oss invadera ert hem, taxera innehållet i ert barskåp, äta upp er mat och ordnade justa nattkvarter. Tänk så glad jag är att jag får ha er alla i mitt liv!

Vi ses snart igen!
Stefan #3871

